

Tenger alatt

A csoda nem, a rossz idő igen:

három napnál tovább,
ameddig meg nem haltak,
villámcsapásnyit még azon is túl.

Jöttek, mentek, feküdtek:
kövön, fűvön, havon;
az Óperenciás tenger alatt.

Nem a kedvük,
a hangjuk ment el. Az érverésük
csodája tartott három napon át.

Utána volt a gond,
hidegek árapálya
szemek és szájak szegleteiben.

Alig daloltak, nézték kancsalul
az eget, amíg rájuk nem szakadt,
és nem volt itt, és nem volt odaát.

Kíváncsiság

Álmában repülni szokott vagy úszni.
Mennyire gyűrött három nap után.
Lehet-e csendben teát inni véle
az üveghegy túloldalán.

Mire emlékszik, ha nem is akarja.
Mire nem, ha akarja is nagyon.
Mikor lesz tetten érhető
árnyéka tárgyakon.

Mit olvas, mit eszik, mit érez,
a talpa hogyan ér talajt.
Ha könnye, vére, verítéke hull,
mi az, ami abból kihajt.

Szokott-e fölfelé vagy messze nézni,
az új dolgoknak ad-e új nevet,
hány világ nyelvét beszélte,
mióta született?

Tehetetlenül

Ez a sok álom más tulajdonában
mire való, ha egyiket se láttam,
mire való, ha visszhangzó fülemben
egyik se zúg, ha számon meg se rebben
valaki más lélegzetvétele?

Ez a sok álom olyan súlytalan,
hogy érkezését nem érzi a szem,
hogy hullámozása fültől idegen,
a szívre mégis olyan súlyosan
nehezedik, hogy nem bírok vele.

Tárgy és tekintet

Felkel a nap, megcsillan egy pohár,
fény hull mosatlan, szép szőlőszemekre.
A hintaszék, mint széteső ereklye
messzi sarokban, érintetlen áll
egy ideje. Mióta észrevettem,
nádból fonottan, hajlott-mozdulatlan,
úgy tesz, mintha még mindig egy darabban
élne. Ezek vagyunk mi ketten:
tárgy és tekintet nyugalma, ha végre
már egyikünknek sincs rendeltetése.